

Випадкова дочка мільйонера
Тая Смоленська

Глава 1

Моя донька загубилася.

У торговому центрі, повному відвідувачів.

Ця думка обухом біла по голові, долоні холоднішали, паніка зводила з розуму.

— Вибачте, ви дівчинку тут не бачили? — питаю в касирки. — У рожевій курточці, років шести. Чорненька така. Щойно тут була, — розгублено обводжу торговий зал поглядом, сподіваючись знайти смішний хвостик доньки.

Я відвернулася лише на хвилину. Вибирала їй чобітки, шукала потрібного розміру. Аліса була поруч. А коли я обернулася, то доньки не виявила.

— Ні, не бачила. Вам, мабуть, варто до охорони звернутися, — співчутливо подивилася дівчина.

— Так. До охорони. Точно, — струснула головою, усе ще не залишаючи надії, що Аліса просто вирішила пограти в хованки. Але я весь зал оглянула. Її ніде нема. Навіть у приміральні зазирнула.

На негнучких ногах залишаю магазин дитячого одягу. Поки йду до чоловіка в строгому чорному костюмі з рацією в руках, з надією питаю в людей, що проходять повз мене:

— Ви маленьку дівчинку не бачили? У рожевій куртці.

Сама ж поглядом сканую простір. Не могла вона далеко піти. Вона взагалі в мене дуже слухняна дівчинка. Швидше за все, щось сталося.

Господи, а раптом її викрали?

Мороз шкірою проходить від таких думок. Аліса — моє світле сонечко, я збожеволію, якщо з нею щось станеться.

— Я доньку знайти не можу. Вона зникла, — звертаюсь до охоронця, сльози застилають очі, повільно ковзають по щоках. Пояснити нормально нічого не можу. Усе поглядом по перехожих ковзаю, сподіваючись, що вона зараз до мене підбіжить.

— Мені потрібні її прикмети. Хлопцям перекажу. Коли це сталося?

— Х-хвилин п'ять тому, — насилу пригнічую схлип, готовий вирватися назовні. — Подивіться камери спостереження, благаю вас. У вас тут скрізь камери, — прошу тремтячим голосом. — Швидше.

— Переглянемо записи, викличемо патрульних, її знайдуть, не хвилюйтеся, — намагається він мене заспокоїти, але на мене це не діє.

— А раптом її викрали? А раптом уже кудись везуть? — почала я заламувати руки. Потім потягнулася до сумочки, у мене там заспокійливі.

Останнім часом я погано сплю через великий обсяг роботи та натиск із боку керівництва, тому довелося звернутися до лікаря.

Блістер із пігулками випадає з рук, демонструючи мою повну безпорадність.

— Не вигадуйте. Адже діти такі непосиди. Варто відвернутися — й не наздоженеш. У нас тут щодня по одному такому, як ваша. Зазвичай на паровозику катаються торговим центром або в ігроленд тікають, — заспокійливо каже чоловік, дивлячись на мене зі співчуттям. — Ось побачите, не мине...

Його рація затріщала, не даючи домовити фразу. Я не знала, що робити, куди бігти. Жодного разу в такій ситуації не була. Дістаю телефон. Мабуть, варто дзвонити Максиму. Він у правоохоронних органах як-не-як працює. А раптом її й справді викрали?

За цими думками не одразу розумію, що охоронець звертається до мене.

— А? — відриваю погляд від екрана телефона. Палець завис над кнопкою виклику.

— Знайшли, кажу, вашу красуню, — зі стриманою усмішкою повідомляє мені, й немов камінь із душі впав. — Алісою ж звати?

Я киваю.

— Ходімо, її один із відвідувачів торговельного центру привів до офісу адміністрації.

— Слава Богу. Дякую вам. Дякую, — тараторю я і сльози тепер уже не з присмаком страху, а радості та полегшення.

Мені здається, що до офісу ми йдемо дуже довго. Я майже біжу, так сильно хочу малу свою побачити. Переконатись, що це її знайшли. Що для страху немає причин.

Скляні двері відчиняються, я переступаю поріг і до мене кидається моє диво. Заплакана, з червоними очима, розмазаними по щоках сльозами.

— Мамочко, матусю!

Я сідаю навпочіпки, обіймаю її, притискаю до себе. Вдихаю рідний аромат, зариваюсь носом у її волосся. Нікого й нічого довкола не помічаю.

— Ну як же так, доню? — питаю, не в змозі відірватися від неї.

— Пробач, — плаче вона ще дужче. Перелякалася, маленька моя. — Я хотіла до феї. Там була фея, вона бажання виконує-є-є. Я побігла за нею. І загубилася. Мене дядько знайшов і привів сюди.

Перша буря емоцій вщухла. Ми вдосталь наобіймалися. Я трохи заспокоїлася, думки повернулися до колишнього ритму. Потрібно подякувати людям за те, що допомогли.

Я підводжуся, повертаюся до того самого охоронця, що привів мене сюди.

— Ще раз дякую. Я, звичайно, запанікувала, але самі розумієте, — трохи червоніючи, кажу я, згадуючи ту істерику, що влаштувала перед ним.

Усі погляди зараз спрямовані на нас, але один особливо обпалює. Я поки що не можу визначити його власника.

Повертаю голову праворуч — і серце пропускає удар.

Цього просто не може бути. Ні.

Я кілька разів кліпаю, щоб переконатися, що чоловік переді мною — не міраж. Не плід моєї фантазії.

Звуки довкола зникають. Приміщення звужується. Нас розділяють кілька кроків. У погляді Руслана теж впізнання. Я вражено дивлюся на нього, а в руці стискаю долоню доньки. Його доньки. Про яку він гадки не має. Тому що наш короткий роман був помилкою. Помилкою, яка подарувала мені доньку.

Сім років тому я залишила готель із паспортом та банківським рахунком із великою сумою грошей на ньому, відкритим на моє ім'я. Він же залишився зі своєю колишньою та їхньою маленькою дитиною. Він зробив вибір, дозволивши мені піти. Я зробила вибір — вирішивши ніколи більше про нього не згадувати.

Але згадати довелося. Затримка в п'ять тижнів і дві червоні смужки на тесті на все життя подумки пов'язали мене з цим чоловіком.

— Мамо, цей дядько мене знайшов, — смикає мене за рукав Аліса, вказуючи на Руслана Алмазова. Навіть не здогадуючись, що перед нею стоїть її справжній батько.

— Дякую, — знаходжу в собі сили вимовити, стримано киваю Руслану й розриваю наш зоровий контакт. Потім уже до доньки:

— Ходімо, малюче. Потрібно ще бабусі подарунок до дня народження обрати.

І в поспіху виходжу з приміщення офісу, залишаю за спиною своє минуле, сподіваючись, що воно назавжди там і залишиться.

Я мчу до виходу з торгового центру так, ніби за мною женуться скажені пси. Якби хтось запитав, якого кольору була підлога в тому офісі — ніколи б не відповіла. Я настільки приголомшена зустріччю з Русланом, що забуваю про все на світі. Мене ніби струмом пронизало від його погляду. Я навіть розгледіти його не встигла, так поспішала втекти.

— Мамо, навіщо ми вийшли? Нам же бабусі подарунок ще купити треба, — смикає мене за рукав донька, коли ми опиняємось на вулиці.

Прохолодний вітер тріпає моє волосся й пальто. Я жадібно ковтаю свіже повітря. В голові паморочиться. Обертаюся назад, боячись побачити Алмазова. Але він, здається, навіть не думав наздоганяти мене.

— Тут немає того, що нам потрібно, в інший магазин підемо. Зараз я таксі викличу, — тремтячими руками дістаю телефон і заходжу в додаток.

Серце стукає в грудях, не заспокоюється, дурне. У нас з Алісою тільки-но все налагодилося. Я в хорошу компанію влаштувалася, платежі по іпотеці нарешті перестали з'їдати всі наші гроші, у мене тепер нормований графік і навіть оплачуються лікарняні.

Поява Руслана взагалі не вписувалася в наше життя. Він свій вибір зробив. Тієї самої миті, коли мене відпустив і з іншою одружився. Припинив існувати для мене назавжди. Хіба що в снах часто приходив і спочатку, поки вагітна була, з голови викинути не могла.

Ще раз озираюсь. Усе боюся, що Руслан встиг розгледіти ідентичні своїм ямочки на щоках Аліски, колір очей, форму губ. Але якби щось запідозрив, напевно, не відпустив би без запитань. Може, він взагалі мене не згадав? Хоча ні, у погляді було очевидне впізнавання.

Я видихаю лише тоді, коли ми з донькою сідаємо в таксі й за нами ніхто не женеться. Я прошу відвезти нас у магазин парфумерії, що знаходиться неподалік від будинку моєї матері. Потрібно було одразу туди їхати, але в дитячому магазині знижки сьогодні були і я вирішила заощадити Алісці на взутті.

Як тепер цю зустріч із голови викинути?

Цікаво, що він тут робить? Невже весь цей час ми мешкали в одному місті? Так близько, що й не снилося. Ходили одними вулицями, може, навіть одночасно знаходилися в одній і тій самій будівлі, як сьогодні.

Мені завжди здавалося, що він мав залишитись у Штатах. Там донька, там дружина. Там їхній дім.

Може, він тут просто проїздом?

Згадала, як легко в минулому він здобув на мене всю інформацію, включно з номером банківського рахунку, і стало по-справжньому страшно. Якщо побачить дату народження Аліси, то все зрозуміє. Хоча... знаючи Руслана, імовірніше за все, подумає, що я завагітніла від свого колишнього хлопця. Від якого він урятував мене сім років тому.

У роті розлився неприємний присмак гіркоти. Я притиснула доньку до себе сильніше. Тривога мене все ще не відпускала.

За кілька хвилин, що дивилася на нього, встигла помітити, що він змінився. З'явилися перші зморшки. Плечі, здається, уже не такі широкі, як я пам'ятаю. Раніше він був боксером. Чемпіоном. Світовою зіркою. Героєм країни. Завоював безліч титулів та сердець жінок. Моє теж не залишилося байдужим. Вірило в казку. Кінець якої настав надто швидко. На очі навернулися сльози. Тупий фантомний біль різав по серцю. Я згадала, як сім років тому чекала на нього в аеропорту. Сподівалася, що поїде за мною. Дурепю такою була наївною, що соромно за себе.

— Дякую, — даю водієві гроші та виходжу на вулицю, допомагаючи доньці вибратися з автомобіля.

— Мамо, ти сильно злишся, що я загубилася? — запитує вона, підводячи на мене погляд, повний провини.

— Ні, сонечко, не злюся. Тільки так не роби більше. Я багато разів казала: у багатолюдних місцях від мене не можна відходити.

— Так, мамо, — опустила голову Аліса, театральні зліхнула, ніби на її плечах лежав весь тягар цього світу.

Через кілька хвилин, коли ми доходимо до парфумерного магазинчика, Аліса не витримувє й запитує:

— Але ти сумна, мамо, і зі мною не говориш. Ображаєшся, так?

Я роблю зусилля над собою. Я маю бути сильною заради доньки. Зібратися.

— Я просто думаю про роботу, доню. Ну й перехвилювалася за тебе, звичайно, — поправляю шапочку на її голові. — Нумо поквартуємося, ще квіти купити треба, — через силу усміхаюся я, відчиняючи двері магазину.

Мама тепер живе із чоловіком. Спочатку вона боялася повірити у своє щастя, потім довго сумнівалася, чи варто пов'язувати себе путами шлюбу, довіритися, але, зрештою, прийняла правильне рішення.

Михайло Леонідович — головний інженер на тому самому заводі, де мати працювала прибиральницею. Мама ніколи мені навіть не натякала на те, що у світі існує чоловік, до якого вона виявляє почуття. Але моя раптова вагітність сколихнула її емоційний стан, Михайло Леонідович помітив, що з нею коїться щось недобре, розговорив і... вирішив, що нам не завадять його допомога та підтримка.

Пам'ятаю, як він уперше до нас у гості зазирнув. Мама так соромилася нашого убогого житла, старої плитки у ванній кімнаті, крана, що тік без кінця і краю, і меблів, які старші за мене вдвічі.

Михайло Леонідович тоді оглянув квартиру й мовчки вийшов. Мама була на межі істерики. Я вже збиралася побігти за ним услід і висловити все, що думаю про нього, але за десять хвилин він повернувся з валізкою інструментів і почав лагодити кран. А потім замок на входних дверях, який

постійно заїдало, і навіть змастив петлі на шафі, що скрипіли, коли відчиняєш і зачиняєш дверцята.

Саме тоді я зрозуміла, що моя мама потрапила в надійні руки.

Нині вони живуть у гарному спальному районі міста, недалеко від нашої з Аліскою квартири. Так, щоб у разі чого вона могла забрати Аліску зі школи, доглянути, якщо я зникаю на роботі.

Михайлу Леонідовичу після довгих умовлянь вдалося переконати її звільнитися з роботи. Але головним аргументом, звісно, ??стало те, що мені одній складно було давати раду з донькою.

— Думаєш, бабусі точно сподобаються ці квіти? — запитує Аліса, коли ми підіймаємося в ліфті. Вона притискає до грудей білі тюльпани.

— Їй обов'язково сподобаються, — видавлюю із себе усмішку.

Потрібно зібратися, мама одразу помітить, що зі мною щось не так. І почнуться розпитування. А мені про Алмазова їй розповідати не хочеться. Я взагалі вирішила вдати, що це був просто сон. Чи мені здалося. Абсолютно точно здалося!

— А яке бажання ти хотіла феї загадати? — питаю, щоб хоч якось відвернутися від думок про Руслана.

Аліса важко зітхає, ніяково червоніє, підіймає на мене погляд.

— Щоб у нас багато грошей було, — тихо видає вона. — Тоді ти б не працювала так багато й могла б мені купувати гарні іграшки.

Серце стискається в грудях. Рішення взяти відпустку, нехай і неоплачувану, усе більше здається мені правильним. Алісі потрібна мама не лише для того, щоб казку на ніч почитати чи вранці до школи зібрати. Почуваюся винною перед донькою. І присягаюся собі, що обов'язково виправлю цей недогляд.

— Гроші не розв'язують усіх проблем, доню, — кажу, хоч сама іншої думки. Було б у мене достатньо грошей — жили б зовсім інакше. — Бо щоб їх заробити, потрібно буде працювати ще більше.

Донька підтискає губи, хмуриться. Ось зараз вона є копією Руслана. Така вся незадоволена недоторка. Холодна крижинка.

Я натискаю на кнопку дзвінка, кілька хвилин — і двері відчиняються. Мама вже причепурена, на обличчі усмішка грає, в очах щасливий блиск. Так приємно їй бачити такою.

— Бабусю, з днем ??народження! — кидається до неї Аліска, забуваючи про нашу розмову.

— Дякую, сонечко моє. Ой, які гарні квіти, а як пахнуть, м-м-м, — мама цілує доньку в щоку, я проходжу до квартири, зачиняю за собою двері.

— З днем ??народження, мамо, — обіймаю її та вручаю подарунок.

— Роззувайтесь, уже всі зібралися, вас тільки чекаємо. Карінка такий торт привезла, таку красу, — захоплено каже мама.

Каріна — дружина старшого сина Михайла Леонідовича. Ще в нього є донька. Моя ровесниця. Зі своєю першою дружиною вони давно розлучені, але стосунки між ним і дітьми від цього ні краплі не стали холоднішими. Маму вони з радістю прийняли. Михайло Леонідович уже дванадцять років як сам жив, і діти його за нього хвилювалися.

— Привіт усім, — проходжу до затишної вітальні.

За столом і справді не вистачає лише нас з Аліскою. Уся сім'я зібралася. Ми вже давно знайомі та звикли одне до одного. Ще тут сусіди мами та Михайла Леонідовича. Тітка Валя тепер найкраща подруга моєї мами. Вони діляться рецептами, разом відпочивають на дачі, разом обговорюють дітей та онуків.

У кутку стоять кілька ваз із квітами, і легко можна зрозуміти, який саме букет дістався матері від її чоловіка. Кремові троянди на високій ніжці виділяються серед інших.

Ми займаємо наші місця. Усе по-сімейному, спокійно й тепло. Я дуже щаслива, що мама нарешті знайшла такого чоловіка, як Михайло Леонідович. Шкода тільки, що цього не сталося раніше. Але, мабуть, усьому свій час.

— Віко, як у тебе на новій роботі? — запитує мене Каріна, поки старші про своє балакають.

— Чудово все. А після того, як я на пів ставки на держпідприємстві працювала, в той час як обсяги були як і в інших працівників, це місце здається мені раєм.

І це насправді так. До того ж я ще й усілякі підробітки додому брала. А у вихідні прибирала в будинку одного зі столичних багатіїв. Крутилася, мов в'юн на сковорідці. Гроші потрібні були дуже. А попереду школа була і я не хотіла, щоб донька почувалася чимось обділеною. У неї все найкраще має бути, її дитинство не повинно бути схожим на моє. Коли я грала ляльками, які мати мені з простирадла й ниток для в'язання пошила, доношувала за сусідськими дітьми речі та цукерки тільки на свята вдома бачила.

Коли столи прибрані та посуд помито, гості починають розходитися. Каріна з чоловіком пропонують підвезти нас з Алісою. Уже біля дверей, коли застібаю гудзики пальто, до мене підходить мати.

Простягає пакет із їжею, уважно окидає поглядом і запитує:

— Все в тебе добре, доню? Ти сьогодні незвично мовчазна.

Хоч би як я не намагалася приховати емоції, а мама завжди все помічала.

— Не хвилюйся, мамусю, про роботу думаю. У нас новий замовник, дуже неприємний тип, — морщусь я, згадуючи лисуватого мужичка, який відверто всіх дістав.

Мама важко зітхає, дивиться на мене тепло, з любов'ю. Обіймає на прощання. Потім питає:

— А Макс як?

— Незабаром із відрядження повертається. Аліска вже не може дочекатися. Він їй ляльку якусь наворочену обіцяв. Сварю його за такі дорогі подарунки, але він усе по-своєму робить. Ти ж його знаєш, — сміюся я.

Мама хоче сказати щось ще, по очах бачу й навіть здогадуюсь, про що йтиметься, але в цей момент мене Аліска гукає:

— Мамо, ліфт! Нумо швидше!

Я обертаюсь, беру з полиці свою сумочку.

— Ну все, бувай! І ще раз із днем ??народження! — вискакую з квартири та поспішаю до ліфта, який тримає для мене Євген.